

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΕΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΙΟΥΛΙΟΥ 2019 Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Κυριακής μετ'αλομάρτυρος, Θωμά οσίου Του εν Μαλεώ.

Σύναξη των Αγίων Νεομαρτύρων των μετά την άλωση της

Κωνσταντινουπόλεως μαρτυρησάντων.

Έτος 12^ο Τεύχος 534

Φῶς τοῦ σώματος εἶναι ὁ ὀφθαλμός

Anthony Bloom, Metropolitan of Sourozh (1914- 2003)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Συναντᾶμε τὸν κόσμον, τὸν γνωρίζουμε μέσα ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις μας· καὶ μὲ τὶς αἰσθήσεις δὲν ἔχουμε μόνο ἐπίγνωση τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ὑπάρχουμε κιόλας σ' αὐτόν. Ὅλες οἱ αἰσθήσεις μᾶς φέρνουν σὲ ἐπαφή μὲ τὸν κόσμον τῶν

πραγμάτων γύρω μας, ἀλλὰ ἐπίσης μᾶς δημιουργοῦν ἄμεσα συναισθήματα καὶ ἐντυπώσεις ποὺ κάποιες φορές μᾶς ἀλλοιώνουν πολὺ βαθειά. Ἡ ὄραση μας, γιὰ τὴν ὁποία μιᾶς ὁ Κύριος στὸ Εὐαγγέλιον Του, εἶναι ὁ μόνος δρόμος ἀπὸ τὸν ὁποῖο μπορούμε νὰ ἔχουμε ἐπίγνωση τοῦ κόσμου μὲ ἡρεμία, μὲ πλήρη κατάπαυση ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἐπίσης ὑπὸ τὴν προυπόθεση, ὅπως ὁ Κύριος τὸ θέτει, ὁ ὀφθαλμὸς μας νὰ εἶναι ἀπλός, νὰ εἶναι φῶς, ποὺ θὰ ἐπιτρέπει νὰ εἰσέρχεται στὴν συνείδηση μας μόνο τὸ φῶς.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς σύγχρονους Ἀγγλοὺς συγγραφεῖς μᾶς δίνει δύο εἰκόνες ποὺ πιστεύω θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ κατανοήσουμε κάτι ἀπὸ αὐτὸ τὸ κείμενο τοῦ Εὐαγγελίου· στὸ μυθιστόρημα του "All Hallows' Eves", ὁ Τσάρλς Οἴλιαμς μᾶς παρουσιάζει μιὰ νέα

γυναίκα που πεθαίνει σ' ένα ατύχημα, και της οποίας η ψυχή σταδιακά βρίσκει τον δρόμο προς έναν νέο κόσμο. Βρίσκει τον έαυτό της να στέκεται σίς ὄχθες τοῦ Τάμεση· κοιτᾶ τὰ νερά, και ξαφνικά βλέπει τὰ νερά, ὅπως δὲν τὰ εἶχε δεῖ ποτὲ στο παρελθόν, ὅταν ἡ ψυχή της ἦταν ἓνα μὲ τὸ σῶμα· τότε ἔνοιωθε μιὰν ἀποστροφή για αὐτὰ τὰ μαῦρα, βρώμικα, γλοιώδη νερά, γιατί στήν φαντασία της συνδέονταν ἄμεσα μὲ τίς αἰσθήσεις και τίς ἐντυπώσεις.

Ἀλλά τώρα ἡ ψυχή της εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ τὸ σῶμα, και κοιτάζει τὰ νερά τοῦ Τάμεση ἐλεύθερα, ὅπως εἶναι, σάν ἓνα γεγονός· βλέπει τὰ νερά σάν αὐτὸ που θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι, τὰ νερά ἐνὸς ποταμοῦ, που διασχίζει μιὰ μεγάλη πόλη, μαζεύοντας ὅλη τὴν βρωμιά της και παρασύροντάς την μακριά. Κι ἐπειδὴ δὲν νοιώθει πιά τὴν φυσικὴ ἀποστροφή τοῦ σώματος που εἶχε πρίν, οὔτε τῆς φαντασίας, ἡ ψυχή της, μέσα ἀπὸ τὴν ἀδιαφάνεια αὐτῶν τῶν νερῶν, μπορεῖ νὰ δεῖ σὲ αὐτὰ ἓνα νέο, ἀκόμα πιὸ καινούργιο βάθος· πιὸ βαθιὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπιφανειακὴ πυκνότητα, ἀνακαλύπτει ἓνα στρώμα καθαρότερου νεροῦ, μιὰ ἡμιδιαφάνεια, και πιὸ βαθιὰ – ἓνα διάφανο στρώμα και στὸν πυρήνα αὐτῶν τῶν νερῶν που διασχίζουν τὴν μεγάλη πόλη- κι αὐτὴ ἡ πόλη καλεῖται νὰ ὀνομαστεῖ μιὰ μέρα ἡ π ὀ λ η τοῦ Θεοῦ – βλέπει ἓνα ρεῦμα ἀπὸ ἀπίστευτα λαμπερὰ νερά· τὸ νερὸ τῆς αἰώνιας ζωῆς, τὸ ἀρχέγονο νερὸ τῆς δημιουργίας, τὸ νερὸ για τὸ ὁποῖο μίλησε ὁ Χριστὸς στήν Σαμαρείτιδα. Ἐπειδὴ ἦταν ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε προσωπικὴ ἀπέχθεια και ἀντίδραση, ἡ νεκρὴ γυναίκα μπόρεσε νὰ δεῖ μέσα ἀπὸ τὸ ἐπιφανειακὸ σκοτάδι, τὰ αὐξανόμενα στρώματα φωτός.

Ἐπειδὴ ἐμπλεκόμεστε συνεχῶς σὲ καταστάσεις που ἔχουν σάν κέντρο τὸν ἑαυτὸ μας, καταφέρνουμε νὰ βλέπουμε μέσα ἀπὸ ἐπίπεδα φωτός, ἓνα σκοτάδι, τὸ ὁποῖο κάποιες φορές δημιουργοῦμε ἢ φανταζόμεστε· ἐπειδὴ τὸ βλέμμα μας εἶναι σκοτεινὸ, βλέπουμε σκοτάδι και εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ δοῦμε τὸ βάθος, τὴν διαύγεια και τὴν λάμψη.

Μιὰν ἄλλη εἰκόνα που βρίσκουμε στο ἴδιο βιβλίο εἶναι ἀκόμα πιὸ τραγικὴ. Αὐτὴ ἡ νέα γυναίκα βλέπει τὸν ἑαυτὸ της νὰ βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπὸ τίς μεγάλες γέφυρες· ξέρει ὅτι αὐτὴ ἡ γέφυρα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄδεια, ὅτι ἄνθρωποι περπατοῦν, λεωφορεῖα τρέχουν, ὑπάρχει ζωὴ τριγύρω, κι ὅμως δὲν βλέπει και δὲν ἀντιλαμβάνεται τίποτα, ἐπειδὴ ἔχει χωριστεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα της. Μπορεῖ τώρα νὰ δεῖ μόνο ἐκεῖνα τὰ πράγματα, κι ἐκεῖνους τοὺς ἀνθρώπους μὲ τοὺς ὁποῖους συνδεόταν ἀγαπητικά, κι ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀγαπήσει παρά μόνο τὸν ἄνδρα της, εἶναι τυφλὴ σὲ ὀτιδήποτε ἄλλο γύρω της, ὑπάρχει μονάχα ἓνα κενό, τίποτα. Και μόνο ὅταν σταδιακὰ ἀποκτᾶ ἐπίγνωση, μέσα ἀπὸ τὴ μικρὴ ἀγάπη που εἶχε στὴ ζωὴ της και μέσα ἀπὸ τὴ σχέση μὲ τὴ μοναδικὴ της ἀγάπη, ὅσο μικρὴ κι ἂν ἦταν, τῆς σχέσης της μὲ ἄλλα πρόσωπα και πράγματα που τῆς ἦταν ἀγαπητά, ἀρχίζει νὰ βλέπει.

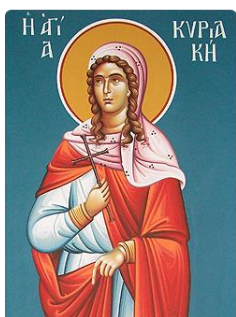
Αὐτὸς δὲν εἶναι κι ὁ τρόπος που ζοῦμε; Ζοῦμε μέσα στο φῶς και δὲν βλέπουμε τίποτα παρά σκιές που διαβαίνουν ἢ τὸ κενό· πόσες φορές ἓνας ἄνθρωπος περνᾶ ἀπὸ τὴ ζωὴ μας χωρὶς ν' ἀφήσει κανένα ἴχνος; Περνᾶ ἀπαρατήρητος, παρόλο που ἔχει μιὰ ἀνάγκη, ἢ μιὰ ὁμορφιά που λάμπει· ἀλλά ἐπειδὴ δὲν εἶχε σχέση μὲ μᾶς, ἡ καρδιά μας δὲν βρῆκε κάτι για ν' ἀνταποκριθεῖ, κι ἐμεῖς εἴμαστε σὲ μιὰ ἐρημιά, ἀκόμα κι ὅταν μᾶς περιβάλλει πλοῦτος.

Αὐτὸ φαίνεται και στὸν τρόπο που κοιτᾶμε, δὲν βλέπουμε τίποτα, γιατί μόνο ἡ ἀγάπη μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ πράγματα· και πάλι μποροῦμε νὰ βλέπουμε μ' ἓνα σκοτεινὸ και ἁμαρτωλὸ τρόπο· πόσο συχνὰ δίνουμε κακὴ ἐρμηνεία σ' αὐτὰ που βλέπουμε; Ἀντί

νά τὰ δοῦμε ὅπως εἶναι, τὰ ἐξετάζουμε μὲ γνώμονα τὴν σκοτεινὴ ψυχὴ μας καὶ τὴ διεστραμμένη ἐμπειρία μας. Πόσο συχνὰ παρερμηνεύουμε τὶς πράξεις καὶ τὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων, γιατί τὰ βλέπουμε μὲ ματιὰ πού εἶναι ἤδη σκοτεινὴ.

Ὅμως, τὰ λόγια τοῦ Κυρίου σήμερα μᾶς καλοῦν νὰ δείξουμε μιὰ στάση ἐξαιρετικὰ προσεκτικὴ ὡς πρὸς τὸν τρόπο πού κοιτάζουμε καὶ βλέπουμε. Πρέπει νὰ θυμόμαστε ὅτι ἂν δὲν βλέπουμε τίποτα αὐτὸ προέρχεται πολὺ συχνὰ ἀπὸ τὴν τυφλότητα μας, ἂν βλέπουμε κακό, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ σκοτάδι μέσα μας, ἂν νοιώθουμε μιὰν ἀποστροφή ἀπέναντι σὲ πράγματα, συμβαίνει συχνὰ λόγω τοῦ τρόπου πού ἐστιάζουμε τὴ ζωὴ μας γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ δὲν μποροῦμε νὰ δοῦμε μὲ ἡρεμία, μὲ καθαρότητα καρδιάς. Γιατὶ τελικὰ, δὲν βλέπουμε μόνο μὲ τὰ μάτια μας πού μεταφέρουν ἐντυπώσεις, βλέπουμε ἐπίσης καὶ μὲ τὴν καρδιά πού μπορεῖ νὰ δεῖ τὸν Θεὸ μόνο ὅταν εἶναι καθαρὴ, κι ὄχι μόνο τὸν Θεὸ στὴν μυστηριακὴ Του ὑπαρξή, ἀλλὰ τὸν Θεὸ μέσα ἀπὸ τὴν χάρη καὶ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν εὐλογία. Ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος λέει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει καθαρὴ ματιὰ καὶ καθαρὴ καρδιά δὲν βλέπει πλέον τὸ σκοτάδι στὸν κόσμος, γιατί αὐτὸ τὸ σκοτάδι ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν λάμψη τῆς θείας Χάριτος πού ἐνεργεῖ καὶ ἀναπαύεται σ' ὅλα τὰ πράγματα, ὅσο σκοτεινὰ κι ἂν φαίνονται.

Ἄς πάρουμε τουλάχιστον αὐτὸ τὸ μάθημα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄς φροντίζουμε νὰ βλέπουμε μὲ καθαρότητα, νὰ ἐρμηνεύουμε μὲ καθαρότητα καρδιάς καὶ νὰ ἐνεργοῦμε μὲ ἀγάπη μέσα μας, καὶ τότε θὰ εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ διακρίνουμε ἐλεύθερα τὴν διαύγεια καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ κόσμου, καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσουμε, νὰ τὴν ὑπηρετήσουμε, καὶ νὰ βρισκόμαστε στὸν τόπο πού μᾶς παραχώρησε ὁ Κύριος, εὐλογώντας στό ὄνομα Του, πιστεύοντας, ἐλπίζοντας, δίχως ποτὲ νὰ σταματήσουμε ν' ἀγαπᾶμε, ἀκόμα κι ὅταν ἀγάπη σημαίνει νὰ θυσιάζουμε τὴν ζωὴ μας, εἴτε τὴ ζωὴ τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ πού πρέπει νὰ πεθάνει γιὰ νὰ ζήσει ὁ νέος Ἀδάμ, ἢ διαφορετικὰ, τὴ ζωὴ τοῦ Νέου Ἀδάμ πού δίνει τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ μπορέσει ὁ κόσμος καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ζήσουν. Ἀμήν.

Ἡ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΑΓΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ

(+ *Μητροπ. Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονυσίου Δ. Ψαριανού*)

Ἡ ἀγία Κυριακὴ εἶναι ἀπὸ τὰ ιερά θύματα τῶν τελευταίων ἀρχαίων διωγμῶν τῆς Ἐκκλησίας. Μαρτύρησε στα χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ, πού βασιλεψε ἀπὸ τὸ 284 ὡς τὸ 305. Οἱ ἀρχαῖοι διωγμοὶ εἶναι ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες ἡμέρες στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ κάθε διωγμὸς, γιατί εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἐκκλησία πάντα διώκεται.

Ἡ ἀγία Κυριακὴ ἦταν θυγατέρα εὐσεβῶν γονέων. Ὁ πατέρας τῆς Δωρόθεος κι ἡ μητέρα τῆς Εὐσεβία δὲν εἶχαν παιδιὰ. Προσεύχονταν καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσει ἓνα παιδί καὶ νὰ τοὺς το ἀφιερῶσουν. Ὁ Θεὸς ἀκούσε τὴν προσευχὴ τῶν εὐσεβῶν γονέων, καὶ μιὰ Κυριακὴ γεννήθηκε ἓνα ωραῖο κοριτσάκι. Ὁ Δωρόθεος καὶ ἡ Εὐσεβία, πιστοὶ στὴν ὑπόσχεση τοὺς, τὸ ὄνόμασαν Κυριακὴ καὶ τὸ ἀνάθρεψαν μὲ κάθε φροντίδα καὶ ἐπιμέλεια, ὡς ἀφιερῶμένο στὸ Θεό. Ἡ ἀτεκνία πάντα εἶναι μεγάλη

λύπη για τους συζύγους και μάλιστα για τούς Χριστιανούς, αλλά και η χαρά τους πάλι πολύ μεγάλη, όταν αποκτήσουν παιδί.

Γι' αυτό με κάθε τρόπο, και πρώτα με το όνομα που δίνουν στο παιδί, δείχνουν την ευγνωμοσύνη τους στο Θεό. Στο διωγμό που κήρυξε ο Διοκλητιανός εναντίον των χριστιανών, η Κυριακή θα ήταν μια παιδούλα ούτε ως είκοσι ακόμα ετών. Τότε και οι γονείς και η θυγατέρα κατηγορήθηκαν και πιάστηκαν ως χριστιανοί. Και το πιο σκληρό ήταν ότι χωρίστηκε το κορίτσι από τους γονείς του· το Δωρόθεο και την Ευσεβία τους πήγαν προς την Αρμενία και την Κυριακή την οδήγησαν στη Νικομήδεια. Εκεί ο ηγεμόνας, ανακρίνοντας την παιδούλα και βλέποντας τη σταθερή της πίστη, έδωσε διαταγή να τη μαστιγώσουν σκληρά. Η Κυριακή σε κάθε ερώτηση απαντούσε- «Είμαι χριστιανή». Και σε κάθε απειλή του ηγεμόνα έλεγε· «Μην πλανιέσαι και μη σε ξεγελάει ο λογισμός σου· με βοηθάει ο Θεός και δεν θα με νικήσεις».

Ύστερα από εξαντλητική ανάκριση, οδήγησαν την αγία Κυριακή στο ναό, για να θυσιάσει στα είδωλα. Εκείνη, μπαίνοντας στο ναό, παρακαλούσε μέσα της το Χριστό να τη βοηθήσει. Ένας δυνατός τότε σεισμός κατατρόμαξε τους δημίους και τα αγάλματα του ναού έπεσαν κι έγιναν κομμάτια. Άναψαν ύστερα φωτιά για να την κάψουν ζωντανή, μα όπως τη βάτο του Μωυσή, την κύκλωσαν οι φλόγες, μα δεν την έκαψαν. Την έρριξαν ύστερα στα θηρία, μα κι εκείνα δεν την πείραζαν, παρόμοια όπως το Δαυιήλ, όταν τον έρριξαν στο λάκκο των λεόντων. Θα περίμενε κανένας ο ηγεμόνας να ανοίξει τα μάτια του και να δει το θαύμα του Θεού, μα έξαλλος και τυφλωμένος από οργή έδωσε διαταγή να αποκεφαλίσουν το αθώο κι αγνό κορίτσι.

Η αγία Κυριακή, πριν ο δήμιος εκτελέσει τη διαταγή, ζήτησε να την αφήσουν να προσευχηθεί. Γονάτισε τότε κι άρχισε να προσεύχεται. Κανένας δεν άκουσε τα λόγια της, γιατί σε τέτοιες στιγμές η καρδιά του ανθρώπου, προσεύχεται «στεναγμοίς αλλαλήτοις». Δεν κινούνται τα χείλη, δεν ακούεται φωνή. Κι όμως ο Θεός ακούει, κι είναι σαν και να ρωτά τον προσευχόμενο, σαν και τότε το Μωυσή στην Ερυθρά θάλασσα· «Τι βοάς προς με;». Η αγία Κυριακή προσευχήθηκε για ώρα πολλή κι ύστερα έγειρε στη γη. Όταν ο δήμιος πλησίασε για να εκτελέσει τη διαταγή, είδε πως η αγία Κυριακή ήταν νεκρή. Η ψυχή της παιδούλας πέταξε σαν μικρό πουλί, και φωτεινός άγγελος την πήρε, για να τη φέρει στο Νυμφίο Χριστό.

Ας μέινουμε στο όνομα της αγίας Κυριακής, στο γεγονός δηλαδή ότι οι ευσεβείς γονείς της την ονόμασαν έτσι, επειδή γεννήθηκε σε ημέρα Κυριακή. Το όνομα συνδέεται στενά με το πρόσωπο και τη συνείδηση του άνθρωπου. Ενώ το όνομα είναι έξω από τον άνθρωπο και προστίθεται σ' αυτόν ύστερα, όμως συνδέεται τόσο μαζί του, που γίνεται ένα μ' αυτόν. Έτσι καταλαβαίνουμε την καλή συνήθεια των ευσεβών χριστιανών να δίνουν στα παιδιά τους ονόματα Αγίων της πίστης. Με αυτό τον τρόπο και με την ευκαιρία που η Εκκλησία κάθε χρόνο εορτάζει τα ιερά της πρόσωπα, ο κάθε χριστιανός στο όνομά του έχει μια συνεχή υπόμνηση της ευσέβειας. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέγει πως με το όνομα εισάγει «εις την οικίαν έκαστος την εαυτού τον άγιον». Αμήν.